

“Dva tisoč let Gospodovega čakanja”

Jezus je ostal v sveti hostiji zaradi nas! Da bi nam stal ob strani, da bi nas podpiral, da bi nas vodil. — Ljubezen pa se poplača edino z ljubeznijo. — Kako bi mogli opustiti zatekanje k tabernaklju, vsakodnevno, četudi le za nekaj minut, da Mu prinesemo svoj pozdrav ter svojo ljubezen kot otroci in bratje? (Brazda, 686)

4. november

Naš Bog se je odločil ostati v tabernaklju, da nas hrani, nas pobožanstvi, nam pomaga k uspehu pri našem delu in naših naporih. Jezus je istočasno sejalec, seme in sad setve: kruh večnega življenja. (...)

Skoraj dva tisoč let čaka na našo ljubezen. Dolga doba je to, pa spet ne toliko. Kjer je ljubezen, tam dnevi hitro minevajo. V spominu imam očarljivo pesem iz španske Galicije, eno izmed pesnitev Alfonza X. Modrega. V njej opeva legendarnega meniha, ki je v svoji preprostosti prosil sveto Marijo, da bi mogel pogledati v nebo, pa četudi le za trenutek. Njegovi želji je ugodila in dobri menih je stopil v raj. Ko se je vrnil, ni spoznal nobenega izmed sobratov. Molitev v raju, ki se je njemu zdela zelo kratka, je v resnici trajala tri stoletja. Srcu, ki ljubi, tristo let ni nič. Tako si jaz razlagam dva tisoč let Gospodovega čakanja v evharistiji. Čakanje Boga, ki ljubi

človeštvo, ki nas išče, ki si nas želi
take, kakršni smo — omejeni, egoisti,
nestalni —, a sposobni odkriti
Njegovo neskončno ljubezen in se
Mu prepustiti v celoti. (*Jezus prihaja
mimo, 151*)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/dailytext/dva-tisoc-let-gospodovega-
cakanja/](https://opusdei.org/sl-si/dailytext/dva-tisoc-let-gospodovegacakanja/) (19. Mar. 2026)